

Nyitra, 1875. május 15. – Budapest, 1953. augusztus 18.

Apja kocsmáros-kereskedőként dolgozott. Az 1880-as években a fővárosba költözött. Fia a polgári iskola harmadik osztályának elvégzése után könyvkötőmesterséget tanult, az 1890-es évek elejétől a könyvkötőszakegylet könyvtárosa. 1894-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1895-ben megszervezte a könyvkötőmunkásokat. Az első országos szakszervezeti kongresszuson, 1899-ben a Szakszervezeti Tanács végrehajtó bizottságának tagjává választották. Az MSZDP 1904. évi XI. kongresszusán tagja lett a párt országos vezetőségének. 1905–1907 között ideiglenesen, ezt követően 1919-ig véglegesen pártja egyik titkára. Ezzel párhuzamosan a Népszava munkatársa volt. 1917-ben a stockholmi nemzetközi szocialista békekonferencián a magyar delegáció tagja. A Tanácsköztársaság kikiáltásakor minden funkciójáról lemondott. Előbb az Általános Fogyasztási Szövetkezet alkalmazottja lett, majd júliusban Bécsbe emigrált. Az 1919-ben rendezett berni nemzetközi szociáldemokrata kongresszus meghívott előadójaként az annexió és hadisarc nélküli békekötés mellett érvelt. A kommün bukása után hazatért, részt vett a szociáldemokrata párt újjászervezésében, ismét központi titkárrá választották. 1920 februárjában politikai perbe fogását elkerülendő visszatelepült Bécsbe, s az évtized végéig emigráns maradt. Ott a Jövő címen megjelentetett lap körül tömörülő, Garami Ernő vezette csoporthoz csatlakozott. 1925-től a Népszava bécsi tudósítója. 1929 novemberében amnesztiát kapott, hazatért, és ismét tagja lett az MSZDP vezetőségének. 1931–1939 között a főváros dél-pesti választókerületében országgyűlési képviselő, a harmincas években egymást váltó kormányok külpolitikájának állandó és kérelmelhetetlen kritikusa. 1931-től 1938-ig az MSZDP képviselője a Szocialista Munkásinternacionálé Végrehajtó Bizottságában. 1935-től a Szocializmus című társadalomtudományi folyóirat főmunkatársa s már azt megelőzően is rendszeres cikkírója. A második világháború éveiben az SZDP-n belül háttérbe szorult. 1944. március 22-én feladta magát a országot megszálló németek SS-főhadiszállásán. A Fő utcai börtönből koncentrációs táborba szállították, 1945. május 5-én Mauthausenben érte meg a felszabadulást. Hazatérését követően az 1945. június 24-i a szakszervezetek képviseletében delegálták az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. november 4-től az SZDP országos listájáról, majd a Magyar Függetlenségi Népfront jelöltjeként haláláig nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő volt. A párt „nagy öregje”-ként tisztelték, de vezető funkciót már nem kapott, s 1948-tól – bár tagja lett a Magyar Dolgozók Pártjának – teljesen visszavonult a politikai élettől.